

Připustnost dovolání

Dovolatel musí v dovolání specifikovat předpoklad připustnosti dovolání. To zahrnuje uvedení otázky hmotného nebo procesního práva, na jejímž vyřešení závisí napadené rozhodnutí (tj. rozhodnutí je na ní založeno) a zároveň formulaci některého ze zákonných případů připustnosti dovolání. Zavisí-li napadené rozhodnutí na vyřešení otázky, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena, z ustálené judikatury vyplývá, že z obsahu dovolání musí být patrné, kterou otázku hmotného nebo procesního práva, na níž napadené rozhodnutí závisí, má dovolatel za dosud nevyřešenou dovolacím soudem. Tento požadavek lze naplnit i srozumitelnou právní argumentací obsaženou v dovolání, bude-li z ní tato otázka zřejmá. Není nutné, aby byla v dovolání uvedena výslovně.

(Nález Ústavního soudu České republiky sp.zn. III.ÚS 3085/23 ze dne 3.4.2024)

Ústavní soud rozhodl o ústavní stížnosti stěžovatelky Společenský dům, s. r. o., sídlem O., zastoupené Mgr. M.K., advokátem, sídlem B., proti usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. srpna 2023 č. j. 33 Cdo 2324/2023-329, za účasti Nejvyššího soudu, jako účastníka řízení, a společnosti Teplárna Otrokovice, a. s., sídlem O., zastoupené JUDr. S.K., advokátem, sídlem Z., jako vedlejší účastnice řízení, tak, že usnesením Nejvyššího soudu ze dne 31. srpna 2023 č. j. 33 Cdo 2324/2023-329 bylo porušeno právo stěžovatelky na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. srpna 2023 č. j. 33 Cdo 2324/2023-329 se ruší.

Z odůvodnění

I. Skutkové okolnosti posuzované věci a obsah napadených rozhodnutí

1. Stěžovatelka se ústavní stížností podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy České republiky (dále jen "Ústava") a § 72 a násl. zákona č. [182/1993](#) Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "zákon o Ústavním soudu"), domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí z důvodu tvrzeného porušení jejích práv zakotvených v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen "Listina") a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

2. Z ústavní stížnosti, jejích příloh a ze spisu vedeného u Okresního soudu ve Zlíně pod sp. zn. 11 C 149/2018 Ústavní soud zjistil, že rozsudkem Okresního soudu ve Zlíně ze dne 25. 6. 2019 č. j. 11 C 149/2018-192 byla stěžovatelce uložena povinnost zaplatit vedlejší účastnici částku 979 401,87 Kč se smluvní pokutou ve výši 128 829,71 Kč, s kapitalizovaným úrokem z prodlení ve výši 99 936,20 Kč a dále s úrokem z prodlení ve výši 8,5 % ročně z částky 979 401,87 Kč za dobu od 26. 6. 2019 do zaplacení (výrok I.), a nahradit náklady řízení (specifikované ve výroku III. rozsudku).

3. O odvolání stěžovatelky rozhodl Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 12. 1. 2023 č. j. 47 Co 89/2020-298 tak, že rozsudek soudu prvního stupně ve výroku I. potvrdil (výrok I.), ve výroku III. jej změnil tak, že změnil výši náhrady nákladů řízení (výrok II.). Dále pak rozhodl o tom, že je stěžovatelka povinna nahradit vedlejší účastnici náklady odvolacího řízení (výrok III.).

4. Proti rozhodnutí odvolacího soudu podala stěžovatelka dovolání, o němž rozhodl Nejvyšší soud napadeným usnesením tak, že ho odmítl pro neodstraněné vady podle § 243c odst. 1 věty první zákona č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád (dále jen "o. s. ř."). Stěžovatelka podle něj nevymezila

předpoklady přípustnosti dovolání taxativně uvedené v § 237 o. s. ř.

II. Argumentace stěžovatelky

5. Stěžovatelka v ústavní stížnosti uvádí, že jelikož nezná veškerou rozhodovací praxi Nejvyššího soudu, v dovolání z procesní opatrnosti uvedla, že podle ní dovoláním napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného práva, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla řešena, popř. má být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Stěžovatelka má za to, že právní otázku, která dosud nebyla řešena, specifikovala v odstavcích 5 až 8 dovolání, kde současně i uvedla, v čem spočívá nesprávnost právního posouzení ze strany krajského soudu. K tomu stěžovatelka upřesnila, že její námitky spočívaly v tom, že krajský soud na skutkový stav ze dne 6. 10. 1995 aplikoval zákon č. [222/1994](#) Sb. nikoliv ve znění, kdy práva a povinnosti vznikly (dne 6. 10. 1995), nýbrž ve znění počínaje dnem 1. 7. 1998, ačkoliv zákon pravou retroaktivitu neupravoval. Přestože v odst. 4 dovolání právní otázka dosud neřešená sice chybí, materiálně uvedena je, v navazujících odstavcích. Stěžovatelka namítá, že postup Nejvyššího soudu spočívající v odmítnutí dovolání pro vady, byl ryze formalistický.

III. Vyjádření účastníka řízení a vedlejší účastnice řízení

6. Soudce zpravodaj vyzval účastníka a vedlejší účastnici řízení k vyjádření se k ústavní stížnosti. Účastník řízení uvedl, že stěžovatelka konfuzně o právní otázce, kterou zatím blíže neidentifikuje (nekonkretizuje), hovoří současně tak, že jde o právní otázku dosud nevyřešenou, ale zároveň má být (stejná) vyřešená právní otázka posouzena jinak. Předpoklad přípustnosti dovolání založený na tom, že právní otázka (již dříve dovolacím soudem vyřešená) má být dovolacím soudem posouzena (opětovně, ale) jinak, předpokládá, že dovolatelka blíže specifikuje právní otázku, od jejíhož dřívějšího řešení v dovolací praxi Nejvyššího soudu se má dovolací soud odchýlit a jakým způsobem. Vymezení předpokladů přípustnosti není v dovolání obsaženo. Vymezení důvodu dovolání buduje stěžovatelka na formulaci vlastní skutkové verze. Stěžovatelka podle přesvědčení účastníka řízení nesplnila požadavky vymezení předpokladů přípustnosti dovolání, v dovolání neoznačila žádnou konkrétní otázku hmotného, případně procesního práva, která by odpovídala kritériím ustanovení § 237 o. s. ř., a omezila se na citaci příslušných částí daného ustanovení.

7. Podle vedlejší účastnice stěžovatelka nedostála zákonem vymezeným požadavkům na vymezení předpokladů přípustnosti dovolání. Stěžovatelka zůstala pouze u citace příslušného ustanovení. Vedlejší účastnice se neztotožňuje s názorem stěžovatelky, že by Nejvyšší soud postupoval formalisticky.

8. Vyjádření účastníka řízení i vedlejší účastnice byly zaslány stěžovatelce k replice, ta již svého práva vyjádřit se nevyužila.

IV. Procesní předpoklady řízení před Ústavním soudem

9. Ústavní stížnost má náležitosti stanovené zákonem o Ústavním soudu a Ústavní soud je příslušný k jejímu projednání. Je přípustná (stěžovatelka neměla k dispozici jiné zákonné procesní prostředky k ochraně svého práva podle § 75 odst. 1 zákona o Ústavním soudu) a byla podána oprávněnou navrhovatelkou a včas. Stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 29 až 31 zákona o Ústavním soudu).

10. Ústavní soud o ústavní stížnosti rozhodl mimo ústní jednání bez přítomnosti účastníků, neboť dospěl k závěru, že od něho nelze očekávat další objasnění věci (§ 44 zákona o Ústavním soudu).

V. Posouzení důvodnosti ústavní stížnosti

11. Ústavní soud úvodem připomíná, že jeho úkolem je ochrana ústavnosti, nikoliv "běžné"

zákonnosti (čl. 83 Ústavy). Ústavní soud není součástí soustavy obecných soudů a do jejich rozhodovací činnosti může zasáhnout jen tehdy, shledá-li současně porušení základního práva nebo svobody. Ústavní soud se seznámil s argumentací stěžovatelky, napadeným rozhodnutím, obsahem spisu vedeného pod sp. zn. pod sp. zn. 11 C 149/2018, s vyjádřeními účastníka řízení a vedlejší účastnice řízení a dospěl k závěru, že ústavní stížnost je důvodná.

V. a) Obecná východiska

12. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 42 odst. 4 o. s. ř.) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu se rozhodnutí napadá, vymezení důvodu dovolání, v čem dovolatel spatřuje splnění předpokladů přípustnosti dovolání (§ 237 až 238a o. s. ř.) a čeho se dovolatel domáhá (§ 241a odst. 2 o. s. ř.). Dovolání, které neobsahuje údaje o tom, v jakém rozsahu se rozhodnutí odvolacího soudu napadá, v čem dovolatel spatřuje splnění předpokladů přípustnosti dovolání nebo které neobsahuje vymezení důvodu dovolání, může být o tyto náležitosti doplněno jen v průběhu trvání lhůty k dovolání (§ 241b odst. 2 o. s. ř.). Ustanovení § 43 o. s. ř. pro dovolací řízení neplatí (§ 243b o. s. ř.). Dovolání podané proti rozhodnutí odvolacího soudu, které trpí vadami, jež nebyly ve lhůtě (§ 241b odst. 3 o. s. ř.) odstraněny a pro něž nelze v dovolacím řízení pokračovat, dovolací soud odmítne (§ 243c odst. 1). O odmítnutí dovolání může v takovém případě rozhodnout předseda senátu nebo pověřený člen senátu (§ 243f odst. 2 o. s. ř.).

13. Předpoklady přípustnosti dovolání proti rozhodnutím odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jsou vymezeny v § 237 o. s. ř. Není-li stanoveno jinak, je proti nim dovolání přípustné, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

14. Dovolatel tedy musí v dovolání uvést, na vyřešení jaké otázky hmotného nebo procesního práva napadené rozhodnutí závisí (tj. rozhodnutí je na ní založeno) a vymežit jeden ze zákonných případů přípustnosti dovolání. K projednání dovolání nepostačuje pouhá citace textu ustanovení § 237 o. s. ř. (či jeho části) (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 9. 2013 sp. zn. 29 Cdo 2394/2013).

15. Jak konkrétně má dovolatel vymežit přípustnost dovolání, opakovaně řeší ve své judikatuře Nejvyšší soud. V dovolání musí dovolatel vymežit předpoklady přípustnosti dovolání ve smyslu § 237 o. s. ř., tj. uvést v něm okolnosti, z nichž by bylo možné usuzovat, že by v souzené věci šlo (mělo jít) o případ (některý ze čtyř v úvahu přicházejících), v němž napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva: 1) při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu (v takovém případě je zapotřebí alespoň stručně uvést, od kterého rozhodnutí, respektive od kterých rozhodnutí se konkrétně měl odvolací soud odchýlit) nebo 2) která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena (zde je třeba vymežit, která právní otázka, na níž závisí rozhodnutí odvolacího soudu, v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena) nebo 3) která je dovolacím soudem rozhodována rozdílně (zde je třeba vymežit rozhodnutí dovolacího soudu, která takový rozpor v judikatuře dovolacího soudu mají podle názoru dovolatele zakládat a je tak třeba tyto rozpory odstranit) anebo 4) má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak (zde je zapotřebí vymežit příslušnou právní otázku, její dosavadní řešení v rozhodovací praxi dovolacího soudu a alespoň stručně uvést, pro jaké důvody by měla taková právní otázka být dovolacím soudem posouzena jinak) (usnesení ze dne 25. 5. 2016 sp. zn. 30 Cdo 5248/2015, dále např. usnesení ze dne 29. 8. 2013 sp. zn. 29 Cdo 2488/2013 nebo usnesení ze dne 25. 9. 2013 sp. zn. 29 Cdo 2394/2013).

16. K otázce Nejvyšším soudem dosud neřešené pak uvádí, že dovolatel musí s dostatečnou určitostí a srozumitelností formulovat právní otázku, kterou má v rozhodovací praxi za dosud nevyřešenou a

kterou by měl dovolací soud vyřešit právě v souzené věci, jak pro účely přezkumu správnosti právního posouzení odvolacího soudu, tak pro futuro, při plnění své úlohy zajišťovat jednotu a zákonnost rozhodování... Ze skutečnosti, že se dovolatel vymezil proti právnímu posouzení, na němž spočívá napadené rozhodnutí odvolacího soudu, a splnil tak svou povinnost vylicít dovolací důvod, však rozhodně nelze usuzovat, že již nemusí uvést, v čem spatřuje splnění předpokladů přípustnosti dovolání (usnesení ze dne 26. 8. 2019 sp. zn. 32 Cdo 2337/2019).

17. Jednotlivé případy přípustnosti dovolání se navzájem vylučují. Využije-li však dovolatel při vymezení předpokladu přípustnosti jeho dovolání vícero možností plynoucích z § 237 o. s. ř. jako "případných" předpokladů v jejich posloupnosti, neporušuje tím požadavek, že v konkrétním případě může být splněno vždy pouze jen jedno ze zákonem stanovených kritérií přípustnosti dovolání (náleží Ústavního soudu ze dne 23. 3. 2021 sp. zn. IV. ÚS 2659/20).

18. Vymezení přípustnosti dovolání, resp. otázky hmotného nebo procesního práva, na jejímž vyřešení závisí napadené rozhodnutí, nelze zaměňovat s dovolacím důvodem, kterým je nesprávné právní posouzení věci (§ 241a odst. 1 o. s. ř.). Důvod dovolání se vymezí tak, že dovolatel uvede právní posouzení věci, které pokládá za nesprávné a, a že vyloží, v čem spočívá nesprávnost tohoto právního posouzení (§ 241a odst. 3 o. s. ř.).

19. Důvodem zavedení povinnosti dovolatele uvést, v čem konkrétně spatřuje splnění přípustnosti dovolání, byla regulace vysokého počtu problematicky formulovaných dovolání a preventivní působení na advokáty potenciálních dovolatelů, aby se otázkou přípustnosti dovolání odpovídajícím způsobem zabývali i urychlení dovolacího řízení, protože důsledně vzato je Nejvyššímu soudu advokátem dovolatele interpretována jeho vlastní judikatura, což může Nejvyššímu soudu práci ulehčit (byť tím nebude vázán) (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 26. 6. 2014 sp. zn. III. ÚS 1675/14).

20. Neobsahuje-li dovolání vymezení předpokladů přípustnosti (§ 241a odst. 2 občanského soudního řádu), není odmítnutí takového dovolání pro vady porušením čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod [stanovisko pléna Ústavního soudu ze dne 28. 11. 2017 sp. zn. Pl. ÚS-st 45/16 (ST 45/87 SbNU 905, 460/2017 Sb.)]. Dovolatel je ostatně obligatorně zastoupen advokátem. Dovolání jím musí být až na výjimky sepsáno (§ 241), takže je možné na náležitosti dovolání klást i zvýšené požadavky.

21. Byť však Ústavní soud shledal postup Nejvyššího soudu spočívající v odmítnutí dovolání pro vady souladný s čl. 36 odst. 1 Listiny, ve své četné judikatuře zdůrazňuje, že Nejvyšší soud nemůže k posuzování naplnění náležitostí dovolání (a tedy i vymezení přípustnosti dovolání), přistupovat formalisticky. Při posuzování splnění náležitostí dovolání musí Nejvyšší soud vycházet z obsahu celého dovolání. Ač nejsou dovolatelé, dokonce povinně zastoupeni advokátem, mnohdy schopni své (zákonu odpovídající) požadavky formulovat jasně, stručně a výstižně, a jejich pointa je z nestrukturovaného textu sotva seznatelná, neznamená to zároveň, že by bylo možné strukturálně nekvalitní text odmítnout bez dalšího, jsou-li z celkového jeho obsahu záměr a vůle dovolatele patrné a zákonným požadavkům podřaditelné (náleží ze dne 31. 8. 2021 sp. zn. I. ÚS 2904/20). Dále např. náleží ze dne 18. 12. 2014 sp. zn. IV. ÚS 1256/14, podle něhož je nutné posuzovat dovolání podle jeho obsahu. Plynou-li předpoklady přípustnosti dovolání dostatečně z právní argumentace obsažené v dovolání, nelze takové dovolání odmítnout jako vadné jen proto, že předpoklady přípustnosti nejsou v dovolání označeny přímo a explicitně. Srov. i náleží ze dne 27. 3. 2018 sp. zn. I. ÚS 708/17. V opačném případě by postupem Nejvyššího soudu došlo k porušení základního práva dovolatele na přístup k soudu.

22. Nejvyšší soud by tedy měl v případě pochybností o naplnění požadavku na vymezení přípustnosti

dovolání zvolit postup vstřícnější k právu dovolatele na soudní ochranu. Odmítnutí dovolání pro nedostatek náležitostí znamená nezvratné odepření přístupu k dovolacímu soudu a meritorního přezkumu dovolání, které lze z pohledu ústavně zaručených práv jednotlivců akceptovat jen v případech podání nevyvolávajících žádné pochybnosti o své nedostatečnosti z pohledu základních zákonných náležitostí dovolání (nález Ústavního soudu ze dne 19. 11. 2015 sp. zn. I. ÚS 354/15). Dovolateli tak umožní minimálně "kvazimeritorní" přezkum jeho věci v podobě posouzení přípustnosti dovolání (k tomu srov. nález Ústavního soudu ze dne 29. 8. 2023 I. ÚS 1564/23 a nález Ústavního soudu ze dne 29. 8. 2023 sp. zn. I. ÚS 1585/23).

V. b) Uplatnění obecných východisek na posuzovanou věc

23. Základ projednávané věci tvoří otázka, zda stěžovatelka dostatečným způsobem vymezila předpoklady přípustnosti dovolání. V případě, že tak neučinila, není odmítnutí dovolání pro vady porušením základních práv stěžovatelky. Pokud by však Nejvyšší soud kladl na stěžovatelku při vymezení předpokladů přípustnosti dovolání neúměrné nároky (přesahující zákonné požadavky), došlo by jeho postupem spočívajícím v odmítnutí dovolání k porušení práva na přístup k soudu.

24. Ústavní soud tedy přistoupil k přezkumu toho, jak stěžovatelka v dovolání vymezila otázku hmotného nebo procesního práva, na jejímž vyřešení závisí napadené rozhodnutí a definovala některý z předpokladů přípustnosti uvedených v § 237 o. s. ř.

25. Stěžovatelka v dovolání v bodě 4 (nazvaném Přípustnost dovolání) uvedla dva ze čtyř předpokladů přípustnosti dovolání. Konkrétně, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného práva, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena, popř. má být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

26. Stěžovatelka v ústavní stížnosti uvádí, že nezná veškerou rozhodovací praxi Nejvyššího soudu, a proto z procesní opatrnosti uvedla oba předpoklady přípustnosti dovolání. Jde-li ale o samotné alternativní uvedení předpokladů přípustnosti dovolání, judikatura Ústavního soudu jej připouští a ani účastnice řízení tento postup stěžovatelky v napadeném rozhodnutí nijak nerozporuje.

27. K vymezení stěžovatelkou uváděných předpokladů přípustnosti dovolání uvádí Ústavní soud následující. Pokud dovolatel spatřuje přípustnost dovolání v tom, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, která má být dovolacím soudem posouzena jinak, je třeba vymezit příslušnou právní otázku, její dosavadní řešení v rozhodovací praxi dovolacího soudu a alespoň stručně uvést, pro jaké důvody by měla taková právní otázka být dovolacím soudem posouzena jinak. To však stěžovatelka v dovolání neuvedla. Ve shodě s Nejvyšším soudem proto Ústavní soud dospěl k závěru, že se nejedná o řádně vymezený důvod přípustnosti dovolání.

28. Jde-li o druhý z případů přípustnosti dovolání, tedy že rozhodnutí odvolacího soudu závisí na otázce hmotného práva, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena, z ustálené judikatury vyplývá, že při jejím vymezení musí být z obsahu dovolání patrné, kterou otázku hmotného nebo procesního práva, na níž napadené rozhodnutí závisí, má dovolatel za dosud nevyřešenou dovolacím soudem. To stěžovatelka v bodě 4 neuvádí. Činí tak ale v bodech následujících (označených jako důvod dovolání). Stěžovatelka se domnívá, že krajský soud použil právní normu, jež na daný skutkový stav nedopadá, resp. aplikoval zákon v jiném znění, než podle stěžovatelky s ohledem na okolnosti případu měl. Stěžovatelka dále uvádí, jak a proč měl soud podle ní postupovat. Tímto skutečně vymezuje důvod dovolání, avšak z jeho popisu je zřejmé i vymezení právní otázky, na jejímž vyřešení závisí napadené rozhodnutí, byť ji stěžovatelka v dovolání explicitně neoznačila. Tou je, zda je možné na skutkový stav ze dne 6. 10. 1995 (okamžik, kdy stranám vznikla práva a povinnosti) aplikovat zákon č. [222/1994](#) Sb. nikoliv ve znění, kdy práva a povinnosti vznikly (dne 6. 10. 1995), ale ve znění zákona č. [83/1998](#) Sb. (účinného dnem 1. 7. 1998), ačkoliv ten pravou

retroaktivitu neumožňoval. Zákon ve znění ke dni 6. 10. 1995 zákonné věcné břemeno ve prospěch vedlejší účastnice totiž neupravoval.

29. Ústavní soud má tedy za to, že stěžovatelka dostatečným způsobem vymezila právní otázku, kterou má za dosud nevyřešenou a kterou by se měl Nejvyšší soud při posouzení přípustnosti dovolání zabývat a naplnila tak zákonné požadavky na vymezení přípustnosti dovolání. Dovolání stěžovatelky proto není vadné a Nejvyšší soud, který odmítl dovolání stěžovatelky, odepřel stěžovatelce právo na přístup k soudu jako jednoho z komponentů práva na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny.

VI. Závěr

30. Nejvyšší soud napadeným rozhodnutím porušil právo stěžovatelky na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny. Ústavní soud proto vyhověl ústavní stížnosti podle § 82 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu a podle § 82 odst. 3 písm. a) tohoto zákona napadené rozhodnutí zrušil.

31. V dalším řízení bude povinností Nejvyššího soudu opětovně posoudit dovolání stěžovatelky z hlediska splnění zákonem stanovených procesních předpokladů, tentokrát však již bude vázán právním názorem vysloveným v tomto nálezu. Ústavní soud nijak nepředjímá výsledek posouzení přípustnosti či dokonce důvodnosti dovolání.

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Důkazní břemeno](#)
- [Dokazování, neúčinnost právního jednání](#)
- [Katastr nemovitostí](#)
- [Náhrada za ztrátu na výdělků \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Ochrana spotřebitele \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Pracovněprávní vztah \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Společný nájem bytu manžely \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Určení otcovství \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Jméno v obchodní firmě právnické osoby](#)
- [Dokazování](#)
- [Bolestné](#)